

ПРАВНА ПРИРОДА ДРЖАВНОГ САВЕТА СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ РЕПУБЛИКЕ РУМУНИЈЕ

Проблем правне природе Државног савета улази у ред оних проблема о којима се највише расправљало у румунској стручној литератури, и мада је он био решен Уставом Социјалистичке Републике Румуније од 21. августа 1965. године, његово изучавање може имати значаја само у историјском погледу, јер се још увек могу чути врло разноврсна мишљења о томе проблему.

Тај значај би могао још бити увећан тиме што један сличан орган постоји — под различитим називима у скоро свим социјалистичким земљама Европе и Азије — и, како ми изгледа, све до 1953. године постојао је такође и у Југославији.

Назив Државни савет је, уосталом, релативно скорашњег датума с обзиром да је тек био усвојен када је извршена измена Устава 21. марта 1961. године, и задржан у Уставу од 1965. године; исти је такав орган постојао почев од 31. априла 1948. године, када је био донет први народни Устав у Румунији, под називом Президијум Велике народне скупштине.

Према томе, у току целе ове студије ми ћемо употребљавати најновији назив, иако је расправа о правној природи органа који изучавамо отпочела још у времену када се он називао Президијум Велике народне скупштине.

У то доба, 1957. године, ми смо већ изложили мишљење — које уосталом нико није прихватио — да је Државни савет био врховни орган државне власти, из чега је проистицало да су постојала два врховна органа државне власти, и то: Велика народна скупштина и Државни савет.

Ово је мишљење било оспоравано нарочито из два разлога: прво зато што су се одредбе о Државном савету налазиле у глави III Устава од 24. септембра 1952. године, који је у то доба био на снази, међутим наслов те главе је гласио: *врховни орган државне власти* — према томе, по Уставу је постојао само један врховни орган државне власти, што је једино могла бити Велика народна скупштина, којој је био посвећен већи део одредаба из те главе и, друго, зато што се није могло претпоставити постојање два врховна органа државне власти, пошто као врховни орган државне власти треба схватити највиши од државних органа, тако да би било немогуће имати два органа у држави који би били највиши.

Наше мишљење ми смо засновали, међутим, на анализи овлашћења Државног савета, јер је та анализа могла послужити као доказ да су та овлашћења исте природе као и овлашћења Велике народне скупштине.

што је имало за последицу да су органи чији је делокруг рада био исте природе, били и сами исте природе, јер правну природу једног органа одређује сама природа његових овлашћења.

21. марта 1961. године измењена је III глава Устава од 24. септембра 1952. године, пре свега промењен је сам наслов те главе и од тада гласи: *врховни органи државне власти*, отуда је проистекло да су на основу нових уставних одредаба постојала два врховна органа државне власти: Велика народна скупштина и Државни савет, а то је било предмет III главе.

Устав од 24. августа 1965. године био је још прецизнији дефинишући Државни савет, у свом трећем члану, као врховни орган државне власти са сталним дејствовањем, који је подређен Великој народној скупштини, која је пак дефинисана, у трећем ставу члана 4, као врховни орган државне власти под чијом управом и надзором сви остали државни органи обављају своје делатности.

Очигледно је да би се чак и на основу уставних текстова могла довести у сумњу исправност оваквог схватања и, бар на први поглед, таква би сумња била оправдана. У ствари, могло би се рећи да је тешко схватити да постоји један *врховни* орган који би био подређен, или да првенство искључује сваку могућност подређености.

Али дубља анализа ствари доводи до констатације да је ова сумња неоснована.

Заиста, не треба разумети ствари на једностран начин. У суштини ради се о томе да не треба сматрати да израз *врховни орган* има само једно једино значење, само један једини смисао, *органски* смисао, који се односи на место органа у систему државних органа, његов положај у односу на друге органе, смисао који доводи до констатације да у томе погледу може постојати само један врховни орган државне власти.

Треба имати у виду да израз *врховни орган* има још једно значење, други смисао, а то је *функционални* смисао, који се односи на природу овлашћења које врши на функцију коју обавља у систему државних органа.

Да би се наше схватање могло добро разумети, потребно је да се осврнемо, уосталом сасвим укратко, на састав система државних органа (1).

Државна власт је јединствена, што се одражава на плану државног уређења у једном једином и јединственом систему државних органа преко којих се врши ова власт.

Јединственост државне власти не искључује, међутим, вршење те власти у различитим облицима остваривања. Јединственост власти намеће штавише постојање таквих облика, да би власт у својим остваривањима могла да обухвати све области друштвеног живота, разноврсне и сложене.

У румунском уставном систему можемо разликовати четири основна облика остваривања државне власти: вршење власти у правом смислу

(1) Ово схватање је исцрпно изложено у нашој монографији: *Sistemul organelor statului in Republica socialistă România* (Систем државних органа у Социјалистичкој Републици Румунији), Букурешт, 1966.

речи, управа, правосуђе и старање о поштовању закона, којима одговарају четири категорије државних органа: органи државне власти, органи државне управе, правосудни органи и органи јавног тужилаштва.

Све ове категорије органа сачињавају један систем, сви су државни органи у крајњој линији подређени Великој народној скупштини, а тај орган непосредно бирају радни људи града и села.

Али, разни облици остваривања државне власти могу бити изведени по разноврсним модалитетима, а те модалитете одређују конкретни услови тамо где се они остварују.

Тако се вршење државне власти спроводи на основу два различита модалитета, који одговарају величини територије. Постоји *врховно вршење* државне власти, вршење власти на целокупној територији Републике и постоји локално вршење државне власти у свим административно-територијалним јединицама. Овим модалитетима одговарају врховни органи државне власти и локални органи државне власти.

Врховно вршење државне власти може такође имати два модалитета, које одређују услови рада и Велика народна скупштина.

Овај је орган бројно прилично велики јер има 465 посланика. С обзиром да су посланици људи који непосредно раде у разним областима друштвеног живота, они не могу дуго времена одсуствовати са посла, тако да Велика народна скупштина која своје дужности обавља само у заседањима, углавном се само два пута годишње састаје, изузев у случају ванредних заседања. (Садашња — пега — скупштина, од како је изабрана до данас, имала је дванаест заседања, од којих осам редовних).

Ово стање ствари поставило је проблем нужности установавања сталности вршења државне власти од стране посланика које народ бира непосредно, што је имало за последицу стварање у томе циљу другог врховног органа државне власти.

С друге стране, постоје овлашћења природе врховног вршења државне власти која практично не може вршити једно многобројно тело, као што су, на пример, овлашћења позната под називом овлашћења шефа државе. Потреба постојања једног врховног органа државне власти, који спроводи та овлашћења такође је ишла у прилог образовању једног таквог органа.

Најзад, постоје овлашћења природе врховног вршења државне власти која, поред тога што су од велике важности, не могу оправдати интервенцију Велике народне скупштине, тако да неки други врховни орган државне власти треба да буде позван да обавља те дужности.

Сви ови разлози, који представљају уосталом објективне нужности, допринели су стварању другог врховног органа државне власти, који има да врши непрекидно ту власт, дакле и за време заседања Велике народне скупштине, и који је врши, како у овим интервалима тако и за време заседања у погледу овлашћења природе врховног обављања државне власти, која практично не би могла обављати Велика народна скупштина или која — не би захтевала њену интервенцију.

Овај други врховни орган државне власти је Државни савет, који је исто тако врховни орган државне власти у функционалном смислу.

После ових објашњења знатно ће нам бити олакшано да анализирамо правне основе које карактеришу Државни савет као врховни орган државне власти, наиме:

а. *Државни савет је орган државне власти*, односно један од органа којима народ извршује основни облик остварења државне власти, који се назива вршење државне власти у правом смислу речи, а то се састоји у општем управљању — по модалитетима предвиђеним у Уставу — целокупног друштвеног живота. Због тога што је Државни савет један такав орган, у његов састав улазе само народни посланици. Државни савет бира Велика народна скупштина из редова својих чланова.

При томе покушавано је да се својство Државног савета као органа државне власти доведе у питање, полазећи од једног уског, формалног тумачења првог става четвртог члана Устава, који проглашава да народ као суверени носилац власти врши своју власт преко Велике народне скупштине и преко народних већа, које непосредно бира народ. Због тога што текст не убраја Државни савет у ред установа преко којих народ врши државну власт, изводи се закључак да Државни савет није орган државне власти.

Овакав закључак је несумњиво нетачан, с обзиром да текст о коме је реч нема за циљ да у утврђеним границама набраја органе државне власти, већ да одреди органе који чине основу целокупног система државних органа, тј. органе који образују непосредно или посредно све остале државне органе и којима су сви органи подређени.

Уосталом, оно што чини природу једног органа то је природа овлашћења које он врши, при томе, несумњиво је да је природа овлашћења Државног савета вршење власти.

Најзад, сама чињеница да члан 62. Устава дефинише Државни савет као врховни орган државне власти, он га нужно дефинише као орган државне власти.

б) *Државни савет је представнички орган*, јер преко њега такође народ врши државну власт, узимајући у обзир да су чланови Државног савета народни посланици које непосредно бира народ.

Због тога што Државни савет, као орган, није непосредно биран од народа, већ од стране Велике народне скупштине могло би се помислити да Државном савету не треба признати представнички карактер.

Јасно треба истаћи да се оваквим резонавањем чини велика збрка између представништва и начина избора.

Несумњиво је да не може бити представништва без избора, али начин на који се избор спроводи нема утицаја на само постојање представништва.

Било да је избор непосредан или посредан представништво увек постоји.

Сенат Француске Републике, на пример, бира се посредно, јер Сенат бира једно изборно тело, а чланови тога тела су бирани непосредно, међутим, никада нико и не помишља да из тога разлога спори Сенату представнички карактер.

Представнички карактер Државног савета је усталом, утолико више очигледан што се у његовом саставу налазе искључиво народни посланици, које је народ непосредно изабрао.

в. *Државни савет је колективни орган.* Као и сваки други орган државне власти Државни савет је колективни орган. У румунском уставном систему усвојено је начело да свака одлука која се односи на вршење државне власти мора бити колективно дело представника, што је нарочито подвукао члан 67. Устава прописујући да је основно начело делатности Државног савета колективно управљање и колективан рад. Што се тиче његовог састава Државни савет има једног председника, три потпредседника и петнаест чланова, и овако изабран Савет бира свога секретара.

Мада је то један колективни орган, сходно члану 63, тачка 11. Устава, Државни савет спроводи изванредан број својих овлашћења (у питању су надлежности које се односе на представљање Социјалистичке Републике Румуније) само преко свога председника. Несумњиво је да овакво решење налажу саме потребе праксе, која се у сличним односима не би могла прилагодити делатности једног прилично бројног колективног органа, као што је то Државни савет.

Тим поводом расправљало се да ли Државни савет, с обзиром да врши оне дужности које спадају у тзв. овлашћења шефа државе, треба сматрати као шефа државе и то колективног шефа Социјалистичке Републике Румуније (?).

Чини ми се, међутим, да се овакво решење не би смело усвојити.

Установа шефа државе је са великом прецизношћу обележена у организацији капиталистичких држава, у томе смислу што преко те установе, као шефа извршне власти, егзекутива има првенство над представничким органима.

Битне црте шефа државе, као институције уставног права, састоје се у томе што он ужива сталност. Једном када је изабран, немогуће је уклонити га са тога положаја; сем тога он није одговоран у томе смислу што никоме нема да подноси рачуна о начину обављања своје дужности.

Међутим, ове се карактеристичне црте не запажају код Државног савета, којег бира Велика народна скупштина за време трајања њеног мандата и која га може у сваком тренутку разрешити. С друге стране, Државни савет је одговоран пред Великом народном скупштином и дужан је да јој поднесе рачуна о целокупној својој делатности.

Према томе, уколико се жели сазнати по сваку цену ко је шеф државе у румунском уставном систему, ни у коме случају то не би требало тражити у личности једног органа који се може разрешити и који је одговоран.

г. *Државни савет је врховни орган државне власти.* Већ смо нагавестили да оно што карактерише Државни савет као врховни орган државне власти, то је природа његових овлашћења, што је тачно како у погледу

(?) У томе смислу в. N. Prisca, Dreptul de Stat al Republicii Populare Romane (Државно право Народне Републике Румуније), Букурешт, 1967. стр. 374—377.

оних овлашћења које врши стално, тако и за овлашћења које врши за време интервала између заседања Велике народне скупштине.

Сва ова овлашћења се односе на опште управљање друштвеним животом.

Што се тиче сталних овлашћења Државног савета она су предвиђена у члану 63. Устава, према коме Државни савет 1) утврђује датум избора за Велику народну скупштину и за народна већа; 2) именује и опозива руководиоце централних органа државне управе који нису саставни део Министарског савета; 3) одређује чинове у војсци; додељује чинове генерала, адмирала и маршала; 4) установљава и додељује одликовања и почасна звања, одобрава ношење одликовања која су добијена од страних држава; 5) додељује помиловања; 6) одобрава ступање у држављанство; потврђује напуштање држављанства и одузима румунско држављанство; 7) одобрава право уточишта; 8) ратификује и отказује све оне међународне уговоре који нису у надлежности Велике народне скупштине; 9) утврђује ранг дипломатских мисија, акредитује и опозива дипломатске представнике Социјалистичке Републике Румуније; 10) прима акредитивна и опозивна писма дипломатских представника страних држава.

Овлашћења која државни Савет врши за време интервала између заседања Велике народне скупштине су набројана у члану 64. и то су у већини случајева она овлашћења која врши Велика народна скупштина за време заседања.

Не треба заборавити да поред свега тога Државни савет не може да мења Устав.

С друге стране, постоје овлашћења која Државни савет може да извршује само у оним случајевима када Велика народна скупштина не може да одржава састанке због изузетних прилика.

Тако, на пример, само у таквим случајевима Државни савет може да донесе државни план народне привреде и државни буџет, такође само у тим условима он може да именује и смењује у целости Министарски савет и Врховни суд и Врховног јавног тужиоца.

Исто тако, само у случају хитности, — што значи у случајевима када Велика народна скупштина не може да одржава састанке због изузетних прилика — Државни савет може да објави мобилизацију, стање приправности или ратно стање.

Што се тиче осталих овлашћења која за време заседања врши Велика народна скупштина, Државни савет их може обављати у интервалима између заседања без икаквих услова.

Тако се дешава када је у питању постављање или опозивање чланова Министарског савета *ut singuli*, постављање или смењивање чланова Врховног суда, такође *ut singuli*, тумачење закона, амнестија, контрола рада Министарског савета и других централних органа државне управе, Врховног суда и Врховног јавног тужилаштва, као и органа народних већа.

Треба напоменути да Државни савет има такође право да одређује норме у свим областима које регулишу закони, изузев у погледу уставног уређења и буџета као и у погледу плана, у којим случајевима улазе у обзир горе поменута ограничења.

Ово је право дато Државном савету баш због тога што се може појавити потреба да такве норме буду донесене у периодима када Велика народна скупштина не заседава. У таквим периода Државни савет је овлашћен да доноси те норме, или у то време он врши врховну државну власт, која се, између осталог, изражава у доношењу норми.

Међутим Устав од 1965. године је покушао и, по нашем мишљењу, успео да измири својство Велике народне скупштине као јединог законодавног органа и потребе доношења норми када она не заседава.

Узимајући у обзир да су норме које доноси Државни савет привремене, оне остају на снази само до првог заседања Велике народне скупштине.

На том првом заседању Државни савет подноси као предлог закона норме које је усвојио пре тога заседања и Велика народна скупштина се изјашњава о сваком предлогу по поступку о доношењу закона, тако да је у крајњој линији свака норма потврђена законским путем.

Поводом својства врховног органа државне власти много се дискутовало о томе да ли стварно Државни савет има такво својство или би било исправније сматрати да Државни савет није посебан орган, орган са сопственим овлашћењем, него пре једна еманација Велике народне скупштине или пак њен заменик који ради по мандату или по делегацији (3).

Треба указати, на првом месту, да ово мишљење не води рачуна о овлашћењима која има Државни савет за време заседања Велике народне скупштине, при вршењу којих је сасвим очигледно да он не замењује Велику народну скупштину, пошто она заседава.

С друге стране, може се приметити да када би Државни савет замењивао Велику народну скупштину, ако би поступао по основу мандата или делегације, та би акта требало поднети на ратификацију Великој народној скупштини, што није случај.

Само норме које је донео Државни савет се подносе Великој народној скупштини, али не у циљу ратификације, као што смо то раније изложили.

Уосталом, у случају када Велика Народна скупштина не би одобрила предлог закона који се односи на такве норме, она би укинула декрет којим су оне биле усвојене, а када би Државни савет поступао по основу мандата или делегације, ове би норме биле укинуге ретроактивно, што није случај. Стварно, у таквој ситуацији норме остају важеће све до њиховог укидања, а дејства која су дотле произведена остају на снази, што може послужити као доказ да Државни савет ради у своје властито име, на основу овлашћења која су му својствена.

Б) *Државни савет је врховни орган државне власти са сталном делатношћу.* Објашњења која смо до сада изложили потпуно су довољна да бисмо могли разумети ову карактеристичну црту Државног савета.

(3) У томе смислу в. Tudor Draganu, Citera consideratii asupea (?) locului si rolului Cosiliului de Stat in sistemul organela statului (Неколико опажања о месту и улози Државног савета у систему државних органа) Studia universitatis Babes Bolyai, series jurisprudentia, 1962, стр. 26.

Потребно је при томе указати на чињеницу да је било и таквих тврђења у стручној литератури по којима је Државни савет врховни орган државне власти само за време интервала између заседања Велике народне скупштине, пошто је само за време тих интервала стварно врховни орган државне власти, с обзиром да је он тада један од највиших државних органа који врши власт (4).

Врло се лако може запазити да је главна слабост оваквог мишљења у томе што одговор није дат на питање која је права природа Државног савета за време заседања Велике народне скупштине.

Најзад, ово је мишљење потчињено једностраном гледању на цео проблем које само посматра органски смисао израза врховни орган, што га лишава сваке основе.

е. Државни савет је орган подређен Великој народној скупштини. Разлог и основа подређености Државног савета Великој народној скупштини произлазе из јединствености државне власти и доследне нужности стварања једног јединог и јединственог система државних органа, подређеност која је уосталом изричито предвиђена Уставом.

Важно је међутим указати да Државни савет, који је подређен Великој народној скупштини има посебан положај у систему државних органа. Он не представља посредан беочуг ни између Велике народне скупштине и народних већа ни између Велике народне скупштине и осталих категорија државних органа.

Државни савет одржава односе са осталим државним органима само за време интервала између заседања Велике народне скупштине, односе који престају када опочну заседања, када се, с друге стране, успостављају односи са Великом народном скупштином.

Ово пак, по нашем мишљењу, истиче на сасвим посебан начин исправност анализе која се односи на два смисла израза врховни орган државне власти — органски смисао и функционални смисао — и која заноси стварање другог врховног органа државне власти на чврстим темељима објективних нужности нашег друштва у садашњем стању његовог развитка.

Dr Mircea Lepadatescu

РЕЗЮМЕ

Правовая природа Государственного совета Социалистической Республики Румынии

Исходя из факта, что проблема правовой природы Государственного совета Социалистической Республики Румынии относится к числу проблем, которые чаще всего появлялись на страницах румынской специальной литературы, несмотря на то, что она была разрешена Конституцией 1965 года, в статье приводится точка зрения, по которой указанный орган еще со дня своего установления (в 1948 г. и тогда он назывался Президиумом Великого Народного Собрания) являлся высшим органом государственной власти. Это мнение продолжительное время оспаривалось, главным образом на двум причинам: во-первых, потому, что из текста Консти-

(4) У овоме смислу в горе наведено дело Тудора Драгану, стр. 13, 14 и 26.

тудии вытекало, что существует только один высший орган государственной власти — Великое Народное Собрание, и, во-вторых, потому, что нельзя было представить существование двух высших органов в одном и том же государстве. Свое мнение автор, между тем, основывал на анализе конституционных полномочий Государственного совета, имеющих такой же характер, как и полномочия Собрания. Отсюда и мнение автора, что Государственный совет является органом в функциональном, а не в органическом смысле.

После приведенных объяснений в статье особо дается анализ правовых основ, характеризующих Государственный совет Румынии как высший орган государственной власти. Указанные правовые основы выделены отдельно и сведены к следующему:

А. Государственный совет является органом государственной власти, избираемым Великим Народным Собранием из числа своих членов.

Б. Государственный совет является представительным органом, через который народ осуществляет власть, ибо членами его состоят депутаты, непосредственно избранные населением.

В. Государственный совет является коллективным органом.

Г. Государственный совет является высшим органом государственной власти. Это вытекает из самой природы его полномочий, как тех, которые существуют постоянно, так и тех, которые выполняет в период между сессиями Великого Народного Собрания.

Д. Государственный совет является высшим, постоянно действующим, органом государственной власти.

Е. Государственный совет является органом, подотчетным Великому Народному Собранию. Однако, хотя и подотчетен Собранию, Государственный совет занимает особое положение в системе государственных органов, так как не является посредствующим звеном ни между Собранием и народными советами, ни между Собранием и остальными категориями государственных органов власти в Румынии.

SUMMARY

The Legal Nature of the State Council of the Socialist Republic of Rumania

Stating that the problem of the legal nature of the State Council of the Socialist Republic of Rumania is one of the mostly discussed problems in the legal literature, although it was solved by the 1965 Constitution, the author finds that this body, since its establishment (in 1948 as the Presidency of the Great National Assembly) has been the supreme organ of authority. This approach has been contested for a long time, on the grounds of two reasons mainly: firstly, from the text of the Constitution it follows that there is only one organ of state authority — the Great National Assembly, and secondly, one could not suppose existence of two supreme organs in one state. The author, however, grounded his opinion on the analysis of the constitutional powers of the State Council that were of the same nature as those of the Assembly, and consequently his standpoint is that the State Council is the supreme organ in the functional, not the organic sense.

The mentioned comments are followed by the analysis of the characteristics of the State Council of Rumania. The legal grounds are exposed each separately and they amount to the following:

A. The State Council is the organ of state power elected by the Great National Assembly from among its members;

B. The State Council is a representative body through which people exercise their power since its members are deputies directly elected by the people;

C. The State Council is a collegiate body;

D. The State Council is the supreme organ of state authority. This results from the nature of its powers, both from those it is exercising permanently and those it is exercising between the sessions of the Great National Assembly;

E. The State Council is the supreme organ of state authority with a permanent activity.

F. The State Council is subordinated to the Great National Assembly. However, although subordinated to the Assembly, the State Council enjoys a special status in the system of state government, it is not a direct link, neither between the Assembly and the National Councils, nor between the Assembly and other categories of state authorities in Rumania.

RÉSUMÉ

La nature juridique du Conseil d'Etat de la République Socialiste de Roumanie

En partant du fait que le problème de la nature juridique du Conseil d'Etat de la République Socialiste de Roumanie rentre dans le cadre des problèmes qui ont été le plus amplement traités dans la littérature juridico-sociale roumaine, quoiqu'il fut résolu par la Constitution de 1965, dans le présent article l'auteur a exposé son opinion selon laquelle cet organe a été dès son institution (en 1848, quand il était appelé Présidium de la Grande Assemblée Nationale), l'organe suprême du pouvoir de l'Etat. Cette opinion a été contestée pendant assez longtemps, surtout pour deux raisons: premièrement, parce que du texte de la Constitution il résultait qu'il n'y avait qu'un seul organe suprême du pouvoir de l'Etat — la Grande Assemblée Nationale, et, deuxièmement, parce qu'on ne pouvait pas supposer l'existence de deux organes suprêmes dans un Etat. L'auteur a pourtant basé son opinion sur l'analyse des pouvoirs conférés par la Constitution au Conseil d'Etat, qui étaient de la même nature que les pouvoirs de l'Assemblée. D'où s'ensuit l'attitude prise par l'auteur que le Conseil d'Etat est l'organe suprême dans le sens fonctionnel et non point dans le sens organique.

Après ces explications une place spéciale a été réservée dans cet article à l'analyse des fondements juridiques qui caractérisent le Conseil d'Etat de Roumanie en tant qu'organe suprême du pouvoir de l'Etat. Ces fondements juridiques sont élaborés les paragraphes séparés et ils se réduisent aux suivants:

A. Le Conseil d'Etat est un organe du pouvoir de l'Etat que l'Assemblée Nationale élit parmi ses membres;

B. Le Conseil d'Etat est un organe représentatif, par son intermédiaire le peuple exerce le pouvoir, vu que ses membres sont les députés élus directement par le peuple;

C. Le Conseil d'Etat est un organe collectif.

D. Le Conseil d'Etat est l'organe suprême du pouvoir de l'Etat. Ceci découle de la nature de ses pouvoirs, et cela tant de ceux qu'il exerce constamment que de ceux qu'il exerce dans la période intermédiaire entre deux sessions de la Grande Assemblée Nationale.

E. Le Conseil d'Etat est l'organe suprême du pouvoir de l'Etat poursuivant une activité permanente;

F. Le Conseil d'Etat est subordonné à la Grande Assemblée Nationale. Cependant, quoique subordonné à l'Assemblée, le Conseil d'Etat a une position spéciale dans le système des organes de l'Etat; en effet, il ne représente pas un lien intermédiaire ni entre l'Assemblée et les conseils populaires, ni entre l'Assemblée et les autres catégories des pouvoirs de l'Etat en Roumanie.